

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. София, 06.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 06.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **6671** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 27а, ал. 1 от Закона за закрила на детето /ЗЗДет./.

Образувано е по жалба на Е. И. Г. срещу Заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-038/15. 06. 2021 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., с която на основание чл. 30, ал. 2 във вр. с чл. 29, т. 9 от Закона за закрила на детето и чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от Правилника за прилагане на ЗЗДет. и чл. 27, ал. 1 във вр. с чл. 1, т. 1 от ЗЗДет. е прекратено настаняването на детето Е. Е. Г., родена на 15. 01. 2018 г., в семейството на баба й Е. И. Г. и детето е настанено временно и по спешност в приемно семейство. Жалбоподателката излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, като моли за неговата отмяна.

Ответникът – директорът на дирекция „Социално подпомагане“ – Л., намира жалбата за недопустима, алтернативно излага съображения за нейната неоснователност.

Заинтересованите страни по делото не изразяват становище по основателността на депозираната жалба.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168, ал. 1 от АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт, приема за установено от фактическа страна следното:

Детето Е. Е. Г., с ЕГН [ЕГН] е с майка Е. Ф. Г., която е починала на 25. 07. 2018 г. и баща неизвестен. След смъртта на майката по съдебен ред Е. е настанена за отглеждане в семейството на своята баба по майчина линия Е. И. Г. със срок до навършване на пълнолетие, а ако учи – до навършване на 20-годишна възраст или до промяна на обстоятелствата, съгласно Решение № 30747/ 04. 02. 2019 г., постановено по гр. дело № 74830/ 20218 г. по описа на СРС, влязло в сила на 19. 02. 2019 г.

В хода на работа по случая и при наблюдението на детето относно полаганите грижи, социалните работници от ОЗД – Л. са забелязали обезпокоително поведение от страна на бабата – не помнела обсъждани с нея неща, споделила е страхове, че е преследвана и наблюдавана от хора, които искат да откраднат детето. За това била подала и сигнал до органите на МВР.

Социални работници от ОЗД Л. са се отзовали съвместно с патрул на 09 РУ при СДВР, при подаден сигнал от г-жа Г., че в дома ѝ е влизано и стените на апартамента са нарисувани с мъртвешка кръв. Такива обстоятелства не били констатирани при извършената проверката.

За тези факти бил съставен Доклад от дирекция „Социално подпомагане“ – Л., изх. № 2209-12-00-1129/ 08. 06. 2021 г.

ДСП - Л. е сезирала СРП за предприемане на действия по Закона за здравето, като с решение от 02. 06. 2021 г. съдът е настанил Е. Г. на задължително лечение в стационарна форма на провеждане в ЦПЗ „Н. Ш.“, предвид установено психическо заболяване по чл. 146 от Закона за здравето – налудно разстройство.

На 10. 06. 2021 г. било осъществено посещение в дома на жалбоподателката от социални работници на ДСП – Л., като била установена силно занижена хигиена. Бабата на детето отново твърдяла, че на различни места в жилището има опръскана кръв. Споделила пред социалните работници, че често сменяла дрехите на детето, защото същите били напръскани с кръв. Твърдяла, че през магнит от ключалката със спринцовка нейна съседка вкарва кръв в апартамента на Е. Г.. Социалните работници установили също, че за детето липсвали играчки и същото се отглеждало в социална изолация, поради страхът на бабата да не го откраднат или да го разболеят от вирус.

Предвид това била издадена обжалваната Заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-038/15. 06. 2021 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., с която на основание е прекратено настаняването на детето Е. Е. Г. в семейството на баба ѝ Е. И. Г. и детето е настанено временно и по спешност в приемно семейство.

Бил изготвен и план за работа с детето, както и план за работа с бабата, включващ осигуряване на психологическа подкрепа след стабилизиране на нейното здравословно състояние.

В хода на съдебното производство е изготвен социален доклад от ДСП – В., от който се установява че към настоящия момент детето е с временно назначен настойник К. П., като грижи за детето се полагат от професионално приемно семейство на М. В.. С оглед на гарантиране на живота и здравето на детето са спрени срещите с бабата на Е., до изясняване на здравословното състояние на Е. Г.. В доклада е посочено също, че при проведените срещи с нейната баба на 6. 08. 2021 г. детето се е разстроило, поради обвинения на жалбоподателката Е. Г., отправени към приемния родител, че бие детето, както и поради отправени закани от страна на жалбоподателката към приемния родител.

Детето се разплакало и поискало да си тръгне с приемния родител, като

междувременно било потърсено съдействие и от органите на ОЗ РУ при СДВР. Посочено е в социалния доклад, че при срещите на детето с неговата баба се наблюдавала трудност в общуването, което генерирало вътрешно напрежение при малката Е.. В заключението на социалния доклад е отразено, че настоящата обгрижваща среда в приемното семейство задоволява базисните и емоционалните потребности на детето от сигурност, здравни грижи, плавно въвеждане в дневен режим, семейни правила и др. След настаняването на детето при г-жа В. се наблюдава прогрес в цялостното развитие на Е..

При така установените факти, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок от надлежна страна.

Съдът не споделя твърдението на процесуалния представител на ответника за липса на правна легитимация на Е. Г. да оспорва подадената заповед. Вярно е, че съгласно чл. 27а от Закона за закрила на детето заповедта на директора на дирекция "Социално подпомагане" по чл. 27, ал. 1, включително в случаите на спешно настаняване извън семейството, подлежи на предварително изпълнение по силата на закона, но може да се обжалва от родителите на детето в 14-дневен срок от съобщаването. В конкретния случай обаче детето няма родители, а единственият му близък установен роднина е неговата баба по майчина линия Е. Г.. Доколкото до издаването на процесната заповед детето е било настанено за отглеждане при нея със срок до навършване на пълнолетие, а ако учи – до навършване на 20-годишна възраст или до промяна на обстоятелствата, съгласно Решение № 30747/ 04. 02. 2019 г., постановено по гр. дело № 74830/ 20218 г. по описа на СРС, влязло в сила на 19. 02. 2019 г., както и предвид близката кръвна връзка между двете и липсата на други установени роднини на детето, съдът приема че Е. Г. се явява заинтересована страна по смисъла на чл. 15 от АПК, поради което за нея е налице интерес от оспорване на административния акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, поради следните съображения:

Оспореното решение е валиден административен акт, обективиран в писмена форма и подписан от издателя си. Съгласно разпоредбата на чл. 27, ал.1 от ЗЗДет. настаняването на дете в семейство на роднини или близки, в приемно семейство и в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа се извършва със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето. С оглед местоживеенето на детето Е. Е. Г. в [населено място], ж. к. Л. и попадането на същата община към Дирекция "Социално подпомагане" –Л. като териториална структура на АСП, оспорената заповед е издадена от директора на тази дирекция като материално и териториално компетентен административен орган.

Заповедта е в предписаната от закона форма, подписана е от издателя си, посочени са правните и фактически основания за издаването ѝ. Заповедта е съобразена с изискванията на материалния закон и е в съответствие с целта на Закона за закрила на детето.

Основанията за настаняване на дете извън семейството са посочени в разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от ЗЗДет., а именно „Може да бъде настанено извън семейството дете: 1. чиито родители са починали, неизвестни, лишени от родителски права или чиито родителски права са ограничени; 2. чиито родители, настойници или попечители без основателна причина трайно не полагат грижи за детето; 3. чиито родители, настойници или попечители се намират в трайна невъзможност да го отглеждат; 4. което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от

увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие; 5. в случаите по чл. 11 от Конвенцията от 1996 г.; 6. чиито родители, настойници или попечители са се съгласили и отказват да прекратят участието му в предаване по смисъла на Закона за радиото и телевизията и с това се създава опасност за неговото физическо, психическо, нравствено и социално развитие. Съгласно ал. 2 на тази разпоредба, настаняването на детето извън семейството се налага като мярка за закрила след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството освен в случаите, когато се налага спешното му извеждане.

Съгласно чл. 26 от ЗЗДет. настаняването на дете в семейство на роднини или близки, в приемно семейство или в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа се извършва от съда. До произнасяне на съда дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето извършва временно настаняване по административен ред.

Именно такъв е предметът и на процесната заповед, а именно за временно настаняване на детето в приемно семейство, която има действие до произнасянето на съда по чл. 28 от ЗЗДет.

От изложеното следва, че за да възникне основание за издаване на заповед за временно настаняване, е необходимо от страна на компетентния административен орган да е направена преценка за наличие на някое от обстоятелствата, формулирани в разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от ЗЗД, която предоставя възможност детето да бъде настанено за отглеждане извън семейната му среда.

От събраните по делото и неоспорени писмени доказателства, както и от свидетелските показания се установява по несъмнен начин, че единственият близък роднина на детето Е. е неговата баба Е. Г., която обаче към настоящия момент не е в състояние да полага адекватни грижи за него и не може да осигури благополучието му в семейна среда, да гарантира сигурна и безопасна семейна среда за нормалното му развитие. Безспорно доказано е, че бабата Е. Г. страда от психическо заболяване, за което е възникнала необходимост от провеждане на лечение в ЦПЗ "Н. Щ.". Установява се също така, че жалбоподателката изпада в необичайни психически състояния, твърдейки, че в апартамента ѝ има кръв, като е negliжирала грижите за дома, а детето е оставено без играчки и е държано в умишлена социална изолация.

Вярно е, че по делото са налични доказателства за изразено силно желание на бабата да полага грижи за своето дете, но това не е достатъчен аргумент за отмяна на оспорената заповед, тъй като не е установено, че жалбоподателката е могла да контролира своето поведение по начин, по който да не застрашава живота и здравето на детето Е..

В случая се касае за почти 4 годишно дете, което освен физически нужди, особено силно има нужда и от психологическа и емоционална подкрепа. Макар чисто материалните и хигиенно-битовите условия да са важни за отглеждането на детето, също толкова важни са и емоционалната връзка, подкрепата, личният пример, междуличностните взаимоотношения и привързаността към детето от страна на близките му роднини, които преимуществено полагат грижи за него. И ако първата категория грижи могат да се сведат до материални възможности, то вторите зависят изцяло от личното отношение и желание на родителя /настойника/.

Съгласно т. 1 на чл. 3 от Конвенцията за правата на детето, приета от ОС на ООН на 20. 11. 1989 г., ратифицирана с решение на В. от 11. 04. 1991 г. - ДВ, бр. 32 от 23. 04. 1991 г., в сила от 3. 07. 1991 г. и съставляваща част от законодателството ни, висшите

интереси на детето са "...първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи". В унисон с тази уредба е и нормата на чл. 10, ал. 1 и 2 от ЗЗДет., прогласяваща правото на всяко дете на закрила за нормалното му физическо, умствено, нравствено и социално развитие и на защита на неговите права и интереси. Един от основните принципи на закрила, изведен в чл. 3, т. 3 от ЗЗДет. е "осигуряване най-добрия интерес на детето", а съгласно дефиницията на § 1, т. 5 от ДР на ЗЗДет. в него се включва преценката на седем самостоятелни характеристики и потребности на детето и способности на родителите да се грижат за него. По делото е безспорно установено към правнозначимия момент на издаване на оспорената заповед, че бабата, при която е живеело детето, го е поставила в сериозен риск за неговото здраве и живот.

Е. е живяла в среда, която е била силно вредна за нейното емоционално и психическо развитие, като след оценка на рисковете за детето правилно е предприета спешна мярка за закрила и му е предоставена социална услуга от резидентен тип с обжалваната заповед. По делото несъмнено се налага изводът, че детето Е. е дете в риск по смисъла на § 1, т. 11, б. "в" от ДР на ЗЗДет., тъй като съществува опасност от увреждане на нейното физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие, предвид обективните факти, свързани с начина на живот и здравословното състояние на неговата баба.

Следва да се посочи още, че се касае до временна мярка, която ще действа до произнасянето на съда по искането по чл. 28, ал. 1 от ЗЗДет. или промяна на обстоятелствата, която да позволи връщане на детето в семейна среда.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че временната мярка за закрила на Е. Г., приложена по административен ред, е осъществена от компетентен орган, при спазване на процесуалния и материален закон, както и в съответствие с целта на закона за закрила на детето – да се предостави временна сигурност и закрила на детето до решаването на въпроса от съда съгласно чл. 28 от ЗЗДет., поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Второ отделение, 29-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. И. Г. срещу Заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-038/15. 06. 2021 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: